

Rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 12. 1958, sp. zn. 2 To 358/58

Číslo: 20/1959

Právní věta:

Trestní soud při rozhodování o nároku poškozeného v adhezním řízení musí mít na zřeteli ustanovení občanského zákona, zejména hlavy XVI. obč. zák. popřípadě i jiné zákony a nařízení významné pro posouzení uplatňovaného nároku. Podle § 354 obč. zák. nahrazuje se nejen škoda skutečná nýbrž i to, co poškozenému ušlo. Proto i zákonný úrok ve smyslu § 255 obč. zák. a § 7 nař. min. sprav. č. 157/1950 Sb., ve znění nař. min. sprav. č. 32/1955 Sb., náleží k nároku na náhradu škody způsobené trestným činem.

Soud: Krajský soud v Hradci Králové

Datum rozhodnutí: 30.12.1958

Spisová značka: 2 To 358/58

Číslo rozhodnutí: 20

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Náhrada škody, Poškozený

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

J. K. byla odsouzena pro trestné činy rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 245 odst. 1 písm. b) tr. zák. a poškozování majetku v socialistickém vlastnictví podle § 246 odst. 1 tr. zák. podmíněně na 2 roky a vysloven zákaz zaměstnání v distribuci na dobu 5 let nepodmíněně. Trestné činnosti se dopustila tak, že v době od 13. 5. 1957 do 20. 2. 1958 ve Špindlerově Mlýně, jako vedoucí prodejny n. p. Kniha, rozkrádala majetek v socialistickém vlastnictvím tím, že braním hotových peněz z prodejny zavinila schodek v částce 4000 Kčs a nedbalým vedením prodejny zavinila další schodek v částce 8905 Kčs.

Podle § 244 odst. 2, 3 tr. ř. byla vyslovena povinnost obžalované nahradit škodu n. p. Kniha v částce 12.905 Kčs v měsíčních splátkách 200 Kčs, počínaje dnem 1. října 1958.

Ohledně nároků poškozeného na náhradu nákladů trestního řízení a 5 % úroků z prodlení soud nerozhodl.

Lidový soud ve Vrchlabí k žádosti n. p. Kniha, Praha, o náhradu nákladů spojených s účastí na hlavním líčení a k návrhu na doplnění rozsudku, pokud jde o zákonné úroky, usnesením zamítl žádost o náhradu nákladů poškozeného v částce 99,60 Kčs a po poučení o opravném prostředku uvedl závěrem „upozornění“, kde uvedl, že „soud může v rozsudku rozhodnout pouze o nároku poškozeného k náhradě škody vzniklé trestným činem (§ 41 tr. ř.). Jelikož částka 5 % z prodlení nesouvisí přímo s trestným činem odsouzené J. K., je nutno tuto uplatňovat v řízení ve věcech občanskoprávních.“

Krajský soud v Hradci Králové ke stížnosti poškozeného napadené usnesení zrušil a odsouzené J. K. uložil povinnost nahradit poškozenému národnímu podniku Kniha, Praha, náklady potřebné k účelnému uplatnění nároku na náhradu škody vzniklé intervencí při hlavním líčení dne 11. 9. 1958 v částce 99,60 Kčs.

Odůvodnění:

Stížnostní soud přezkoumal napadené usnesení i předchozí řízení ke stížnosti poškozeného podniku a zjistil, že stížnost je zcela důvodná. Jak je zřejmé z protokolu o hlavním líčení vyúčtoval náklady spojené s účastí při hlavním líčení zmocněnec poškozeného podniku celkovou částkou 99,60 Kčs, která se skládala z jízdného z Prahy a zpět 72 Kčs, stravného 20 Kčs, náhrady za ztrátu času 6,40 Kčs a jízdného elektrickou v Praze 1,20 Kčs. Zmocněnec předložil soudu k nahlédnutí jízdenku na vlak z Prahy do Vrchlabí a elektriku v Praze, které si však ponechal jako doklad pro podnik. Již tím byly zcela dostatečně prokázány náklady spojené s intervencí, neboť stravné a ztráta času se určují podle vyhlášky min. fin. č. 480/1950 Ú. l. podle doby strávené na služební cestě. Nebylo tedy ani třeba, aby poškozený podnik předkládal další doklady, tj. spis vyúčtování služební cesty zaměstnance Dr. R. Protože tedy lidový soud měl splněny podmínky pro rozhodnutí o nároku poškozeného ve smyslu § 167 tr. ř. je jeho rozhodnutí, jímž nárok přiznan nebyl, vadné. Proto stížnostní soud, ke stížnosti poškozeného národního podniku, usnesení zrušil a protože nárok i co do výše byl uznán za správný, byla odsouzené uložena povinnost náklady zaplatit.

K návrhu poškozeného podniku na doplnění rozsudku pokud jde o zákonné úroky, dlužno uvést, že zákon zná jen možnost opravy rozsudku podle § 145 tr. ř., jež se týká odstranění nesprávnosti ve vyhotovení nebo opravu podle § 144 tr. ř., pokud by vyhotovení rozsudku nebylo ve shodě s jeho vyhlášením. V daném případě však lidový soud úroky nepřiznal již při vyhlášení rozsudku a proto nemohl tak učinit opravným usnesením ani z důvodu §§ 144 a 145 ani § 137 odst. 1 písm. a) tr. ř., když o takovém nároku lze rozhodnout jen rozsudkem. O návrhu poškozeného na doplnění rozsudku výrokem o úrocích měl však soud rozhodnout zamítavým usnesením, protože formu „upozornění“ zákon nezná (viz § 133 tr. ř.). Mimoto lidový soud vychází ze zcela mylného právního názoru, má-li za to, že úrok netvoří součást nároku poškozeného na náhradu škody. Podle již ustálené judikatury trestní soud při rozhodování o nároku poškozeného se řídí ustanovením občanského práva, zejména hlavy XVI. obč. zák. Podle § 354 obč. zák. nahrazuje se nejen škoda skutečná, nýbrž i to, co poškozenému ušlo. Proto i zákonný úrok ve smyslu § 255 obč. zák. a § 7 nař. min. sprav. č. 157/1950 Sb., ve znění nař. min. sprav. č. 32/1955 Sb., je škodou způsobenou trestným činem, na jejíž náhradu má poškozený nárok. Stížnostní soud nemohl ovšem z důvodů shora uvedených o úrocích rozhodnout.